

gen og laver et nyt og et bredere forsøg. Fremskridtspartiet har hele tiden støttet ordningen med konfliktråd, så længe begge parter er indstillet på det, så længe det er frivilligt for begge parter at deltage i det, og så længe det ikke betyder strafnedsættelse, for det skal der ikke være tale om.

Om området opstramning vedrørende incest m.v. må man nok sige, at det er noget i retning af juristeri, for som jeg læste de oprindelige paragraffer, var jeg sikker på, at begge køn såmænd var omfattet af det her, men nu kan jeg forstå, at juristerne har læst det på en helt anden måde. De har også set lidt på, hvad der står i nogle andre paragraffer, og vi får strammet op her og får det sat på plads. Det er selvfølgelig helt i orden.

Så er det med at nedsætte et forskningspolitisk udvalg. Ja, jeg ved det selvfølgelig ikke, men jeg vil gætte på, at med den nye justitsminister og hans fortid er det nok et forslag, som er kommet ind her på det sidste. Men jeg er altså ikke overbevist om, at det er det, der er allermost brug for, et forskningspolitisk udvalg, men lad os se på det under udvalgsbehandlingen.

Det, der er afgørende for Fremskridtspartiet i forbindelse med det her forslag, er nemlig noget, som slet ikke er omtalt heri, og det er et ønske, som mange, mange ofre altid fremsætter: Hvorfor kan offeret ikke få lov til at have partsstatus, når retsmødet afvikles? Hvorfor er det anklagemyndigheden og en forsvarer, der sidder sammen med gerningsmanden, der diskuterer frem og tilbage? Det er dem, der kan indkalde vidner, det er dem, der kan afhøre osv. Offeret kan få lov at sidde på bageste bænk i retssalen og kan bare sidde og vente og se, hvordan tingene udvikler sig.

Vi synes i Fremskridtspartiet, at man på helt anden måde skulle give offeret mulighed for, at offerets advokat og offeret får partsstatus under retsmødet, at offeret kan bestemme, at der skal indkaldes vidner, og kan få lov til at være med til at afhøre vidner osv.

Så er der jo selvfølgelig det store og springende forslag; det er forslaget om skærpelse af straffen. Se, vi i Fremskridtspartiet er helt enige i det meste af forslaget, og vi støtter også forslaget. Vi er enige i det med skærpelse af straffen for at gå med kniv. Vi synes, det er fint, at man nu laver en første, anden og tredje gang, og så er det slut med at give bøder. Så skal man ind og ruske tremmer. Det synes vi er fint nok.

Mange af de sociale tiltag, der lægges op til i forslaget her – det står ikke direkte i paragrafferne, men det er en følge af forslaget – er vi helt enige i. Det var det, vi diskuterede under hele forespørgselsdebatten. Det synes vi er udmærket, når blot vi kan være sikre på, at de lukkede institutioner, der er i socialt regi, så også er lukkede, og at de, der er der, ikke bare kan gå, når de ikke synes, det er sjovt at være der længere.

Vi synes også, det er o.k. med den måde, ministeren foreslår at prøve på at tvinge domstolene til at dømme noget hårdere i forhold til de grove voldsovertrædelser, men jeg er ligesom mange andre ordførere meget i tvivl, om det er den rigtige måde, men det nytter ikke noget at stå og diskutere det fra Folketingets talerstol. Den diskussion må vi tage under udvalgsbehandlingen.

Så vil jeg sige til sidst – det er den del af forslaget, der handler om restaurationerne – at dér synes jeg godt jeg vil påpege, at det ikke er rimeligt, at man på den måde går ind og laver fordyrende foranstaltninger for restaurationerne. Nej det, man skulle gøre, var at tage fat på voldsmændene. Jeg synes også, det var problematisk, at da vi så drabet i Århus på en dørmænd, var den første melding, der kom ud, at nu skal dørmændene på kursus, så de bedre kan forstå udlændinges mentalitet. Sikke noget vrøvl! Det, det handler om, er, at der er nogle udlændinge, der ikke kan finde ud af at overholde lovgivningen, og så må vi lære dem at gøre det. Det skal ikke være sådan, at vi andre bare skal indrette os og bukke nakken, hver gang der er nogle af dem, der begår kriminalitet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nu har vi endnu en politiansat, som kommer på talerstolen og anfægter, hvad Rigspolitichefen i sin information skriver sort på hvidt om voldens omfang. Der står på side 6 nederst nogle hovedresultater, og jeg citerer:

»Såvel tilbøjeligheden til at anmelde den vold, man udsættes for, til politiet som politiets tendens til at få nys om disse forhold på anden vis er betydelig større i vore dage, end den var for et kvart århundrede siden. Det er vigtigt at være opmærksom på denne tendens, når man vurderer og fortolker kriminalstatistikens voldstal.«

Og lad mig så også sige nu, da jeg er på talerstolen, at de tal, jeg kørte rundt i før, var, at det altså var 59 pct., der i 1991 krævede strengere